

Hannah Hurnardová

*Na
horách
balzámových*

*Alegorický příběh o tom,
jak se i lidské slabosti
mohou stát
nádhernými dary.
Odhaluje úžasnou
shodu ovoce Ducha
s devíti druhy koření
v biblické Písni písni.*

e-knihy

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <http://www.paulinky.cz/obchod/eknihy>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat. I vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších elektronických titulů.

Nakladatelství Paulínky

www.paulinky.cz

Hannah Hurnardová

Na horách balzámových

Alegorický příběh
o tom,
jak se i lidské slabosti
mohou stát
nádhernými dary.
Odhaluje úžasnou
shodu ovoce Ducha
s devíti druhy koření
v biblické Písni písni

Mountains Of Spices

© 1983 by Hannah Hurnard

© 2003 Nakladatelství Paulínky with permission of Tyndale House Publishers, Inc.

Nakladatelství PAULÍNKY, 2003

Petrská 9, 110 00 PRAHA 1

Tel. 222 311 206

E-mail: paulinky@paulinky.cz

www.paulinky.cz

ISBN 80-86025-59-4 (Tištěná kniha)

ISBN 978-80-7450-138-8 (PDF)

ISBN 978-80-7450-139-5 (ePub)

ISBN 978-80-7450-140-1 (Kindle/mobi)

Ediční poznámka:

K citacím z Nového zákona, Žalmů a Písně písni je zde použit text užívaný v českých liturgických knihách. Některé části Písně písni jsou volně parafrázovány podle autorky. Ostatní části Starého zákona jsou citovány z ekumenického překladu Bible.

*Pospěš si, můj miláčku,
buď podobný gazele
nebo kolouchu laně
na balzámových horách.*

(Srov. Pís 8,14)

Předmluva

Milí čtenáři, dovoluji mi několik slov na vysvětlenou ke knize, kterou držíte v ruce.

Když jsem před lety začínala jako mladá misionářka v Palestině, jednoho rána jsem s velkým překvapením objevila úžasnou shodu mezi devaterým ovocem Ducha, vyjmenovaným v Listě Galaťanům (Gal 5,22), a devíti druhy koření, kterými je popsána „zavřená zahrada“ a „sad granátových jabloní“ v Písni písní (Pís 4,13-14). Během mnoha krásných „chvil ticha“ jsem studovala pomocí knih *Flora of the Bible* (Biblická květena) od C. Tristrama a *From Cedar to Hyssop* (Od cedru k yzopu) od G. Crowfoota a L. Baldenspergera všechny podrobnosti, které se dají zjistit o stromech a rostlinách jmenovaných v těchto verších, a čemu nás mohou naučit, srovnáme-li je s „plody Ducha“.

Když jsem pak o mnoho let později začala psát toto pokračování své knihy *Jako laň na výšinách*, vybavilo se mi vše, čemu jsem se naučila dříve během těchto vzácných, tichých chvil. Protože je však tato kniha alegorickým příběhem, a ne literárním výkladem, odvážila jsem se některé detaily ohledně konkrétních vyjmenovaných koření přizpůsobit a někde

i trochu pozměnit. Můj popis nebeských koření rostoucích na výšinách tedy nesmí být striktně považován za naprosto přesný. Dovolila jsem si malou básnickou licenci!

Hlavní postavy tohoto příběhu jsou samozřejmě personifikace nesprávných a mučivých postojů mysli a srdce a povahových vlastností, jejichž jména nesou. V knize Jako laň na výšinách to byli nepřátelé Bázlivé, kteří se snažili zabránit jí v cestě na „výšiny“. V této knize se snažím co nejjasněji ukázat, že právě ty vlastnosti a povahové slabosti, s nimiž jsme se narodili a které nám často připadají jako největší překážky v našem křesťanském životě, mohou být proměněny ve svůj pravý opak, a tak v nás probudit ty nejkrásnější vlastnosti – stačí, když je předložíme našemu Spasiteli.

Pokusila jsem se popsat přerod těch špatných vlastností, které byly největším problémem v mém osobním životě a o kterých tedy mohu nejlépe svědčit. Narodila jsem se s bázlivou povahou – jako opravdová otrokyně klanu Ustrašených! Ale učinila jsem úžasný objev, že nikdo nemá lepší příležitost praktikovat a rozvíjet víru než právě ti, kdo se neustále učí proměňovat strach ve víru. Člověk se buď musí zcela podřídit své bázlivé povaze a stát se „Zbabělým strachem“ na zbytek života, nebo může svou bázlivost cele odevzdat Pánu, a tak z každého pokušení ke strachu učinit příležitost k praktikování víry a nakonec se nechat proměnit v zářivého „Neohroženého svědka“ Boží lásky a moci. Žádná zlatá střední cesta zde neexistuje.

A stejně tak i náladovost, ostrý, zlomyslný jazyk či bezútěšně úzkostlivý a vyděšený stav mysli a další povahové vlastnosti personifikované v této knize, všechny mohou být slavně proměněny ve svůj pravý opak. Láska bere naše vady a nedostatky a přetváří je, aby z nás byly královské děti Boží.

Čtenář si nesmí myslet, že při rozhovorech mezi Pastýřem-Králem a Milostí a Slávou na balzámových horách vkládám do úst našeho Pána slova, jež nikdy neřekl, a příkládám jim autoritu božsky inspirované pravdy. Tyto rozhovory mají být pouze ukázkou možné přirozené a otevřené komunikace mezi kteroukoli milující duší a Pánem, komunikací lásky a způsobu, jak se od něj můžeme učit, když ho prosíme o osvětlení všech problémů, které nás trápí.

Snažím se zde prostě podělit se s vámi o to, jak bylo moje myšlení a chápání osvětleno, když jsem se den co den snažila otvírat je Boží lásce a učení. Nedělám si vůbec žádnou iluzi – vím, že mé představy o těchto věcech jsou směšně nedokonalé, že jsou na hony vzdáleny skutečné, nevyslovitelně vznešené pravdě. Vždyť před námi leží stále další a další nekonečné výšiny, na které musíme teprve vystoupat, a zatím můžeme popisovat jen to málo, co zahlédneme po cestě nahoru. Ale ty nejlepší a nejkrásnější věci leží teprve před námi!

Ještě poznámku o verších a písních v této knize. Mně osobně často velmi pomáhá pokusit se shrnout a vyjádřit vše nové, čemu se naučím, a nové světlo, které dostávám, ve verších, protože mi pomáhají udržet si tyto věci v paměti v takové formě, že si na ně vždy lehce vzpomenu. Snad budou tyto verše pomoci i pro jiné. Všechny jsem napsala zvlášť pro tuto knihu, ale většina z nich se také objevuje v dalších dvou mých knihách – *Unveiled Glory* (Odhalená sláva) a *The Heavenly Powers* (Nebeské mocnosti).

Kapitola I

PANÍ HRŮZA BEZÚTĚŠNÁ

Údolí ponížení se probouzelo do nádherného jarního rána a zdálo se, že v teplém slunci a lehounkém voňavém vzduchu vše jen plesá radostí. Pastviny se pokryly nejjasnější zelení; ovocné stromy se oděly do slavnostního hávu z bílých a růžových květů. Luční květy vesele tančily ve vánku, zatímco asfodely s mečovitými listy stály vzpřímeně jako vojáci jeden vedle druhého na strmých svazích nad modrým jezerem a slunce prosvítalo jejich průsvitnými bílými květy.

Na pastvinách, jimiž protékala řeka, skotačila jehňata kolem svých matek a děti si hrály na schovávanou ve skalách. Ptáci všech velikostí a barev pilně budovali svá hnízda a vzduchem se linuly nespočetné melodie, štěbetání a trylky, které jako spodní hlas podtrhával ustavičný bzukot včel a cvrkot cvrčků. Byl to ve všem všudy překrásný den a vše, co v údolí dýchalo, se hrnulo ven vítat jaro.

Avšak ve stínu starých, tmavých, ohnutých stromů, kus od hlavní cesty, která procházela vesnicí Velké chvění, se prostírala zaplevelená zahrada, v níž se u země krčilo jen pár ubohých hlávek zelí. Uprostřed zahrady sklíčeně stála rozpadající se chalupa s pevně utěsněnými okny i dveřmi.

Z jejího komínku se spirálovitě vykrádal úzký proužek kouře, který se snažil co nejnápadněji rozplýnout ve vzduchu, jako by se styděl vůbec se ukazovat v tak krásný den, jako je dnes. Uvnitř, u malých začouzených kamínek, se hrbila paní Hrůza Bezútěšná, oblečená do ponurých tmavých šatů a zabalená do ještě ponuřejšího šedého šálu, a na její tváři se zračil výraz hlubokého smutku a trápení.

Tu se ozvalo rázné zaklepaní na dveře, a dřív než se ozvalo její váhavé: „Dále,“ vpochozovala dovnitř její susedka, paní Chrabrá.

Obě ženy měly naprosto protichůdné povahy a každý ve Velkém chvění se divil jejich přátelství (dá-li se vůbec takový jednostranný vztah takto nazvat). Trvalo již od jejich školních let a paní Chrabrá měla „podivné předsevzetí“, jak tomu susede říkali, že ho nesmí nechat uvadnout.

Paní Chrabrá tedy vpochozovala dovnitř, na chvíli se zarazila a odfrkla:

„Propána! Hrůzo!“ vykřikla. „Co tady děláš za zavřenými okny, když je dnes venku tak nádherně? Vždyť tě ta děsná čoudící kamínka zadusí!“

„Zavři hned za sebou dveře, prosím,“ odsekla paní Hrůza popuzeně. „Příšerně tu fouká a ten hrozný východní vítr ještě zhoršuje moje revma.“

„Východní vítr!“ znovu odfrkla paní Chrabrá. „Má milá Hrůzo, vzduch voní jako uprostřed léta a ten lehký vánek přichází přímo z jihu.“

„Moje korouhvička nikdy nelže,“ paní Hrůza trvala na svém, „a když jsem se na ni dnes ráno dívala, vítr

vanul z východu. A kromě toho to na sobě cítím, každá kost a každý kloub v těle mě bolí, ani se nepotřebuji ujišťovat korouhvičkou.“

„Tak mi dovol otevřít aspoň jižní okno,“ naléhala paní Chrabrá. „A dej se přesvědčit, že můžeš klidně odložit ten strašný šál, vzít si na sebe něco lehčího a hezčího a vyjít se mnou alespoň na chvilku ven, protože,“ dodala tajemně, „se stalo něco úžasného a neočekávaného. Přišla jsem za tebou, abych tě zavedla k sobě domů a mohla se s tebou o tu radost podělit.“

Paní Hrůza však neprojevila ani zvědavost, ani zájem. Místo toho prohrábla oheň, až se do místnosti vyvalila hustá spirála dusivého kouře, a celá se chvějíc, odpověděla: „Nech to okno být, prosím tě. I kdyby bylo sebevětší horko, neodvážila bych se dnes vyjít ven, protože můj kalendář mi dnes předpovídá černý den – den deprese, temnoty a nebezpečí – a kdybych si troufla jít ven, určitě by se mi něco stalo. Já svému kalendáři věřím a nikdy jeho varování neberu na lehkou váhu.“

„Co je to za kalendář?“ vykřikla paní Chrabrá a přikročila ke stěně, na níž visela ta obludná věc. „Ale Hrůzo! Neříkej mi, že se zajímáš o astrologii! To přece vytiskla firma, která je známá svými podvody a vydělává na strachu druhých lidí. Je to naprostý nesmysl!“

Hrůza se zatvářila uraženě a odvětila ostře: „Můj vzácný kalendář se ještě nikdy nemýlil. Když říká, že se blíží nesnáze a pohroma, tak nějaké nesnáze a pohroma vždycky přijdou. Nebudu blázen, abych zrovna dnes přehlížela jeho varování, ale zůstanu hezky doma.“

„Nejradši bych tu hroznou věc strhla ze zdi a hodila do ohně,“ rozhořčeně vykřikla paní Chrabrá. „Přinesla bych ti stejný kalendář s vyznačenými svátky, jako mám já. Protože

zrovna dnes můj kalendář říká: Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!“

„Za nic na světě svůj vzácný kalendář nevyhodím!“ odporovala nešťastná Hrůza. „A ani nos dnes nevystrčím ven. Pohroma je již blízko, jakože se Hrůza Bezútěšná jmenují.“

„Kdybych se tak jmenovala já,“ paní Chrabrá již ztratila trpělivost, „rozhodně bych se snažila se toho jména zbavit a změnit ho na lepší.“

Hrůza byla hluboce uražena, ale navenek reagovala s mučednickou odevzdaností jako vždy, když její dobrosrdečná, byť poněkud vznětlivá sousedka projevila netrpělivost. Odpověděla tedy pouze s trpělivou výčitkou v hlase: „Je to velmi starobylé a úctyhodné jméno, Chrabrá. Bylo spolehlivě prokázáno, že pochází z dob před velkou potopou. Rod Bezútěšných existuje déle, než kam sahá lidská paměť.“

Paní Chrabrá se té absurditě zasmála, i když v takové chvíli by vždycky tou ubohou hloupoučkou bytostí nejradši pořádně zatřásla, aby se vzpamatovala. Měla však svůj vnitřní důvod, který znala jen ona sama a Nejvyšší pastýř, proč musí svou nešťastnou přítelkyni snášet a učit se s láskou ji přijímat takovou, jaká je. A tak teď odpověděla zvesela, i když netaktně: „Předpotopní Bezútěšní zřejmě ale museli vymřít, protože v arše nikdo z nich nebyl. Divím se, že byl někdo takový blázen a znovu to rodinné jméno založil!“

Nyní se Hrůza urazila tak, že ani neodpověděla. Jen si ještě těsněji přitáhla šál kolem sebe, třásla se a tvářila se, jako by kromě ní v domě nikdo nebyl.

Paní Chrabrá pocítila výčitky svědomí. Bylo od ní opravdu nehezké, jak si pustila pusu na špacír. Vždyť sem přece přišla proto, aby své přítelkyni pomohla. Rychle se začala zkroušeně

omlouvát: „Promiň, drahá Hrůzo, vím, že jsem to neměla říkat, ale když já si tak strašně přeji, abys mi dovolila vyvést tě z tohoto nešťastného postavení, do kterého jsi upadla, a přesvědčit tě, abys odložila ducha bezútěšnosti a oblékla si »šat jásotu« (Iz 61,3).“

Hrůza se rozplakala. „Jak můžeš takhle mluvit, Chrabrá – nemáš srdce. Vím, že jsem dřív bývala pořád radostná a spokojená, ale teď když mě potkalo to kruté neštěstí – co můžeš čekat? Celá léta jsem jako osamělá vdova dřela až k smrti, jen abych zabezpečila své tři nešťastné děti,“ (to byl částečně výmysl, protože manžel paní Hrůze zanechal sice malou, ale dostatečnou roční rentu), „abych je slušně vychovala a připravila je na šťastnější život, než jsem měla já. A co se místo toho stalo? Ty to víš, Chrabrá, ty to víš moc dobře, a přesto mi tu bezcitně vyčítáš moje neštěstí.“

Moje holčička Zachmuřená – opuštěná svým nehodným manželem, bez práce, vystavená hanbě přede všemi příbuznými – se musí plížit domů ke své ovdovělé matce. Ona – snacha samotného lorda Ustrašeného! A nikdo nezvedne ani malíček, aby jí pomohl vydobýt si její práva! A co chuděrka Nevraživá – provdaná za opilce, který ji uráží a bije, musí žít v ubohém malém podkroví v domě své švagrové jako chudá a opovrhovaná příbuzná. A Strach,“ zavzlykala křečovitě Hrůza, „můj drahoušek Strach, můj jediný syn, toho nespravedlivě odsoudili za nějaké vymyšlené přepadení a narušování veřejného pořádku a zavřeli do vězení!“

A ty – ty, Chrabrá –, která jsi aspoň kdysi měla silného manžela, který ti byl oporou, a ještě máš děti, které ti zjevně nepůsobí žádnou bolest, si tady stojíš a kritizuješ mě a dokonce mi navrhuješ, abych si oblékla »šat jásotu«! Nevím, co to je

za úchvatné šaty, ale určitě je to naprosto nevhodný oděv pro vdovu se zlomeným srdcem a dětmi, které procházejí mučednickým nespravedlností a utrpením.“

Paní Chrabrá přistoupila k plačící ženě, objala ji kolem třesoucích se ramen a velmi něžně ji těšila: „Špatně jsi mě pochopila, Hrůzo. Já přece vím o tvých bolestech a trápení a byla bych šťastná, kdybych tě mohla aspoň trochu potěšit a pomoci ti nalézt sílu a odvalu, abys s nimi mohla bojovat, a milost, aby se proměnily v něco krásného. Vlastně právě proto jsem dnes tady. Musím ti konečně říct tu úžasnou novinku, drahá Hrůzo, a přesvědčit tě, abys zašla ke mně domů. Protože – víš, co se stalo? To bys neuhodla... To určitě potěší i tvoje smutné srdce!“

Odmlčela se a s nadějí hledala alespoň záblesk zájmu či zvědavosti ve zbědovaném obličejí před sebou. Ale Bezútešná Hrůza dál jen vzlykala, kolébala se zepředu dozadu a nezajímalo ji nic na celém světě kromě jejího vlastního neštěstí.

A tak po chvíli paní Chrabrá pokračovala radostným hlasem: „To bys nikdy neuhodla, tak ti to radši řeknu. Vzpomínáš, jak se říkalo, když tvoje chromá neteř Bázlivá odešla z Údolí, že ji sám Pastýř zavedl na výšiny? Tak to byla pravda! A víš, co se stalo, Hrůzo? Právě přišla do Údolí na návštěvu a už vůbec nekulhá! Její chromé nohy jsou úplně zdravé a její zkřivená pusa taky! Je tak silná a kráčí tak vzpřímeně, že ji ani nepoznáš!

A kromě toho má taky nové jméno: už to není Bázlivá, ale Milost a Sláva. Jen si to představ! Přivedla s sebou také své dvě přítelkyně, milé ženy, které se jmenují Radost a Pokoj. Říkaly, že Milost a Sláva teď žije v Království lásky a je přímo členem královské rodiny a všude chodí se samotným Králem. Jen si to představ, Hrůzo! To zní jako nejfantastičtější pohádka, jakou

jsi kdy slyšela, ale je mnohem krásnější, protože je to naprostá pravda! A to všechno se stalo díky tomu, že šla s Pastýřem na výšiny.“

Jestliže paní Chrabrá chtěla přitáhnout pozornost své ubohé přítelkyně, téměř se jí to povedlo. Paní Hrůza Bezútěšná na ni němě hleděla jakoby v úžasu, neschopná slova. A tak paní Chrabrá radostně pokračovala dál:

„A teď je tady, zpátky v Údolí, jak už jsem říkala. Je se svými dvěma přítelkyněmi a s mou dcerkou Milosrdenství u mě doma a chystáme malou oslavu na přivítanou – jen pár starých přátel a sousedů – a ty, její teta, musíš rozhodně přijít taky. Pojď, drahá Hrůzo, aspoň na chvíli. Osuš si oči, vždyť svým dětem nepomůžeš, když budeš sedět tady v tom ponurém pokoji a prolévat slzy. Obleč si své nejlepší šaty a pojď se mnou radovat se s námi ze všeho toho dobrého a úžasného, co se přihodilo naší ubohé malé Bázlivé.“

Paní Hrůza Bezútěšná neřekla ani slovo, protože, popravdě řečeno, byla naprosto ochromena touto strašnou novinou. Nic – říkala si – nemůže být v tuto chvíli nevhodnější, strašnější a více ponižující než návrat nešťastného, všemi opovrhovaného mrzáčka, kterému se snažili zabránit v odchodu. A teď je tady zdravá, obklopená přáteli, těšící se úctě a slávě jakožto členka královské rodiny a jako královna se vrací zpátky do Údolí, kde dřív byla ubohé, opovrhované „nikdo“.

A navíc se vrací právě v době, kdy jsou její nejbližší příbuzní v tak ponižujícím postavení – její sestřenici Zachmuřenou (která se přece tak dobře provdala) opustil manžel a teď žije se svou matkou v bídě jako žebrák; Nevraživá se zase provdala za opilce, který ji málem zabil, a tře bídu s nouzí v mrňavém podkroví. A nejhorší ze všeho je, že její bratranec Strach,

jehož tak urazila tím, že si ho odmítla vzít, sedí právě ve vězení. Mohl její návrat přijít v méně příhodnou dobu? Může snad pro Hrůzu Bezútěšnou být něco větší pohromou? „Kalendář měl pravdu!“ řekla si pro sebe Hrůza s takovou sklíčeností, jakou i ona málokdy zažívala. „Opravdu den hrůzy! Nic horšího už mě nemohlo potkat!“

Neřekla však ani slovo. S nezměrným úsilím skousla jazyk, aby z ní nevyšlo hořké bědování, které se jí dralo na rty, protože si uvědomila, že jako vlastní teta by neměla naříkat nad tím, že se její chromá neteř vrátila domů úplně uzdravená a jako členka královské rodiny. „Kdyby mi tu novinu oznamoval někdo z našich příbuzných,“ hořce si pomyslela Hrůza, „plně by mé pocity chápal a bédovali bychom spolu, ale paní Chrabrá je úplně jiná; ta by to nikdy nepochopila.“ A tak seděla dál v nehybném tichu.

„Tak pojď, Hrůzo,“ naléhala paní Chrabrá po chvíli marného čekání na jakýkoli záblesk radosti či zájmu své sousedky, „pojď ke mně a uvidíš tu úžasnou věc na vlastní oči. Pojď přivítat Milost a Slávu a radovat se spolu s ostatními přáteli v mém domě a na chvíli přitom zapomeneš na svůj smutek.“

Nyní Hrůza konečně našla slova. „Děkuji, Chrabrá,“ odvětila, „ale nic mě dnes nedonutí odejít z domu ani udělat něco tak bezcitného jako vyhledávat zábavu, zatímco mé dcery živoří o chlebu a vodě a můj syn chřadne ve vězení. A co se týče Bázlivé,“ pokračovala, neschopná skrývat dále svou hořkost a rozhodně nehodlajíc nazývat dívku novým jménem, které pro ni vybral Král, „co se týče Bázlivé – tak neuctivou a nevděčnou neteř snad nenajdeš na celém světě. Pokud se rozhodla vrátit se právě teď, aby měla škodolibou radost ze svých příbuzných, je to jen další příklad její otrlé

povahy, a pokud jde o mě, nehodlám jí k tomu dát žádnou příležitost. Vrať se, prosím, na svou oslavu, Chrabrá, a nech mě tady v útěsné samotě mé bídy.“

Paní Chrabrá si s lítostí uvědomila, že nemá smysl zůstat tu déle, že s dalším naléháním by jen zesílil odpor a zášť její přítelkyně. A tak odešla zarmoucená, že ve svém poslání selhala, i když se, popravdě řečeno, již od začátku obávala, že nebude úspěšné.

Když Hrůza Bezútešná konečně ve svém domku osaměla, začala tu katastrofální novinu rozebírat, a čím více ji rozebírala, tím horší jí připadala. Jaká krutá rána osudu právě teď dovolila vrátit se dívence, která – kdyby si vzala Stracha, jak měla – by teď byla stejně pokořená, ponížená a zoufalá jako její tchyně a stala by se příhodným obětním beránkem, na něhož by se mohly soustředit výčitky celé rodiny. Ale místo toho přichází obdivuhodně svobodná, bohatě zaopatřená a s novým čestným jménem. „To je skandál!“ vzlykala Hrůza. „Životní nespravedlnost! Rána osudu! Největší pohroma ze všeho!“

Seděla tam a hořce přemítala asi půl hodiny, když zaslechla lehké zatukání na dveře a s bolestnou hrůzou nevrle vyštěkla: „Kdo je to?“

„To jsem já, tvoje neteř, tetičko. Můžu dál?“ Dveře se otevřely a do ponurého pokoje vstoupila Milost a Sláva.

Proti své vůli vzhlédla paní Hrůza Bezútešná s dychtivou zvědavostí na dívku, která kdysi byla Bázlivou. Viděla, že to, co jí paní Chrabrá říkala, je naprostá pravda – že je Bázlivá úplně proměněná. Byla tak vzpřímená a kráčela s takovou lehkostí a elegancí, že vypadala vyšší než dřív. A teď když její škaredá, zkroucená ústa byla uzdravena a mohla nebojácně a bez rozpaků pohlížet druhým do tváře, vůbec již

nepřipomínala tu dřívější ošklivku. „Ale na druhou stranu,“ pomyslela si Hrůza, „není nijak výjimečná. V davu by se ničím nelišila, snad kromě toho jejího klidného a šťastného výrazu ve tváři a kromě těch zářících očí.“

Milost a Sláva chvíli postála ve dveřích a pak, protože jí teta neřekla jediné slůvko na pozdrav, přikročila tiše k té šedé shrbené osůbce krčící se v houpacím křesle u kamen, sehnula se a něžně svou tetu políbila na tvář.

Paní Hrůza sebou škubla, jako by se jí dotkl had, natáhla ruce a odsunula svou neteř od sebe.

„Není třeba neupřímných důkazů lásky, Bázlivá,“ pravila chladně. „Já se bez polibku od tebe obejdu.“

Neteř jí věnovala soucitný pohled, ale řekla vlídně: „Chápu, jak se právě cítíš, milá tetičko. Víím, že jsem vždycky projevovala málo lásky a ochoty naslouchat tvým přáním. Ale slyšela jsem, že jsi zažila hodně zlého od doby, kdy jsme se viděly naposledy, a bolí mě to za tebe. Moc ráda bych ti nějak pomohla nebo s tebou alespoň sdílela tvou bolest.“ Na chvíli se odmlčela a pak plaše dodala: „Od té doby, co jsem odešla, jsem se změnila a naučila jsem se milovat. Mám teď nové jméno a také, doufám, novou povahu.“

„Už jsem o tom slyšela od paní Chrabré,“ mrazivě odsekla teta. „Ale já ti rozhodně nebudu říkat jinak než tvým pravým jménem. Bude to chtít více než jen nové jméno – to tě mohu ujistit – abych zapoměla, jaká jsi byla předtím. Pro mě budeš vždycky Bázlivá.“

„To chápu,“ odpověděla Milost a Sláva, „a přeješ-li si, můžeš mi říkat starým jménem. Ale,“ usmála se, „Milost je kratší a jednodušší na výslovnost a přesně vystihuje, jak se mi dostalo všeho štěstí, pokoje a uzdravení. Drahá tetičko, kéž by

se mi podařilo tě přesvědčit, aby ses ve své bolesti, zármutku a smutku obrátila na toho Jediného, který tak úžasným a podivuhodným způsobem pomohl i mně!“

Tváře její tety zrudly hněvem. „Rozumím tomu správně, že mluvíš o –“ s neochotou vyřkla nenáviděné jméno, „o Pastýři, Bázlivá?“

„Ano,“ upřímně přiznala neteř.

„Prosím tě – ne – přikazuji ti: už nikdy přede mnou to jméno nevyсловuj,“ řekla Bezútešná Hrůza hlasem třesoucím se hněvem. „Víš moc dobře, co si všichni myslíme o tvém hanebném chování, když jsi tak bezcitně opustila všechny své příbuzné! Ale víš, co se stalo potom? Víš, že to byl právě ten – ten tvůj Pastýř –, kdo křivě obvinil mého nebohého syna, kterého za to zavřeli do vězení? Jednali s mým synem, s mým jediným synem jako se sprostým zločincem a odsoudili ho na šest měsíců.“

Milost a Sláva, která sem přišla se srdcem překypujícím láskou a soucitem a s touhou pomoci své tetě dostat se z bídy, již ona sama dobře znala z dřívějšíka, nevěděla, co na to odpovědět. Sama si dobře vzpomínala, jak ji Strach mučil, a chápala, jak velice se asi nějaká nešťastná oběť musela radovat, když ji Pastýř vysvobodil z jeho spárů, a také že vězení pro něj může být uzdravující, i když hořká lekce. Ale cítila, že není ta pravá chvíle, aby toto říkala jeho matce. A tak opravdu nevěděla, co říci.

Bylo to pro ni obtížné zejména proto, že její očekávání od této návštěvy bylo v příkrém kontrastu s tím, jak se odehrávala. Nahoře na výšinách Království lásky, kde každá myšlenka byla láska a její družky Radost a Pokoj byly stále s ní, vypadaly věci úplně jinak! Vzpomínala, jak ještě před nedávnem seděla

vedle Krále v královských zahradách a shlíželi spolu dolů do tohoto údolí a jak se jí svíralo srdce a bušilo soucitem a touhou pomoci svým příbuzným. Lásce tehdy nepřipadalo nic příliš těžké na to, aby je mohla zachránit a vysvobodit ze všeho, co je mučí a zotročuje.

Ale tady dole, tváří v tvář skutečnosti, jí to připadalo téměř nepřekonatelně odlišné od jejích představ! Její teta byla nepřístupně uzavřena do svého neštěstí. Nedokázala myslet na nic jiného, zajímat se o nic jiného, protože všechny její myšlenky byly připoutány k jednomu zoufalému bodu. Byla tak daleko od Království lásky, jako kdyby žila ve světě „venku v temnotách“ (srov. Mt 25,30), kde neexistuje vůbec žádná láska.

Jak jen může člověk proniknout do jejího vězení, pomyslela si Milost a Sláva zoufale, a jak může rozbít řetězy, když si je vězeň ve skutečnosti hýčká a nechce se nechat vysvobodit? Jak s ní člověk může mluvit o tom jediném Zachránci, když je přesvědčena, že právě on je příčinou všeho jejího neštěstí? Ano, cítit silnou touhu pomáhat a zachraňovat tam nahoře v nádheře a světle Království lásky byla jedna věc. Ale sejít dolů, doprostřed konkrétní skutečnosti – jak to má provést? Jak se člověk může dotknout srdce zadržného do nedobytného vězení a probudit v něm alespoň počátek touhy po osvobození?

Milost a Sláva vzpomínala na celý rozhovor tam nahoře na výšinách a na to, jak se všichni shodli, že právě teď je nejlepší čas vydat se na pomoc Bezútešné Hrůze a její rodině, protože v pohromách, které je zastihly, si určitě uvědomí, jak velice potřebují Pastýřovu pomoc. Vzpomínala na Králova slova: „Potřebuji někoho, kdo by za mě mluvil, protože oni sami ke mně nepřijdou.“ A na svůj radostný, jásavý výkřik, že

se stane jeho ústy. Vzpomínala, jakým tónem jí říkal: „Myslíš, že tě budou poslouchat, Milosti a Slávo?“ Co mu na to odpověděla? „Řekni mi, co mám říkat, a já budu mluvit za tebe.“

„Ano,“ uvědomila si najednou Milost a Sláva, „to je odpověď. On mi musí sdělit, co mám říkat. Musí mě učit. Já teď nic nesvedu. Ale půjdu za ním, všechno mu povím a poprosím ho, aby mě naučil, jak mám jednat a jak proniknout do vězení, do něhož se uzavřela má teta.“

Pokusila se však ještě naposledy prolomit její odpor. „Milá tetičko,“ naléhala, „doufám, že mi občas odvolíš, abych za tebou zašla podívat se, s čím mohu pomoci. A možná mě příště necháš, abych ti vylíčila, jak jsem byla vysvobozena ze všech svých strachů a trápení.“

„Díky, Bázlivá,“ suše odvětila teta, „ale nemám zájem. Vím už předem, co řekneš, a to je to poslední, co bych chtěla slyšet.“

Milost a Sláva si připadala, jako by držela v ruce malinký oblázek a snažila se jím rozbít nedobytnou pevnost. Povstala a začala se chystat k odchodu. Objala tetu kolem krku, políbila ji na netečně chladnou tvář a zašeptala: „Jen mi dovol tě milovat, tetičko Hrůzo. Dovol mi nějak napravit to, jak málo lásky jsem ti projevovala dříve. Dovol mi navštívit tebe i sestřenku Zachmuřenou a pomoci vám, jak to jen půjde.“

Ale jediná odpověď, které se jí dostalo, byla: „Vybrala sis svou vlastní cestu, Bázlivá, a není to moje cesta. Ale musím tě upozornit, že i když mě potkalo neštěstí, zatímco na tebe se směje štěstí, rozhodně si nepřeji, abys mě litovala a starala se o mě. Jsem sice celá zničená, opuštěná a bez přátel, ale starat se o mě nikdo nebude. Nemusíš se obtěžovat znovu sem chodit.“

Milost a Sláva opustila domek a cestou smutně uvažovala, zda se něco může ještě více odlišovat od jejích zářivých,

lásceplných snů o tom, jak pomáhá svým příbuzným. Na malou chvíli ji téměř přemohl smutek.

Když však došla do domku, kde žila spolu s Milosrdenstvím, a spatřila svou přítelkyni a paní Chrabrou, jak radostně pobíhají sem a tam, aby připravily oslavu, na niž pozvaly samotného Nejvyššího pastýře, a při pohledu na Radost a Pokoj (které nechala doma, protože si říkala, že kdyby ji při návštěvě ubohé tety doprovázely její dvě družky, mohlo by to vypadat, že se předvádí) a po jejich vřelém přivítání cítila balzám na duši. A řekla si: „Až příště půjdu navštívit tetičku Hrůzu, vezmu Radost a Pokoj s sebou.“

Před příchodem prvních hostů zbyla zaneprázdněné paní Chrabré chvílička právě tak na to, aby si ji vzala stranou a zašeptala: „Tak jak, drahoušku, jak jsi pořídila a jak tě chudák Hrůza přijala?“

„Řekla mi, že už za ní nikdy nemám chodit,“ odpověděla Milost a Sláva smutně, „a bojím se, že to myslela vážně.“

„Ani nevíš, kolikrát řekla přesně to samé mně!“ vesele zahlaholila paní Chrabrá. „Ale kdybych ji vzala za slovo, hned by protestovala. Nikdy nehleď na to, co nebohá Hrůza říká, drahoušku. Žízni po lásce, ale neví o tom. Jen ji prostě dál miluj. Láska nakonec vždycky zvítězí.“

Paní Chrabrá, jak jistě sami lehce uhodnete, patřila k těm, kteří byli s Pastýřem na výšinách a nosila ve svém srdci kvetoucí rostlinku lásky, která ji činila občankou tohoto království.

Najednou zaslechly zvenčí kroky a šťastně se smějící hlasy a v následujícím okamžiku tu již byl sám Pastýř, obklopený svými přáteli. Vešli dovnitř a oslava začala. Na kamnech propěvovala konvice, hosté vesele mluvili jeden přes druhého a radostně se spolu smáli a na Pastýřově klíně spokojeně předla

žlutá kočka, zatímco mourovatá si vyskočila na klín Milosti a Slávy. Ovčáčtí psi leželi u dveří a vrtěli ocasy a paní Chrabrá hbitě dolévala další a další šálky čaje a domek se proměnil v nejradostnější a nejpříjemnější místo v celé vesnici – jako kdyby se dolů do Údolí přenesl malý kousek Království lásky.

„Kéž by tady byla chudák Hrůza,“ povzdychla najednou paní Chrabrá, a když pohlédla na Pastýře sedícího naproti, viděla, že na ni hledí tak přímým pohledem, jako kdyby četl a chápal její myšlenky. Paní Chrabrá se pokojně usmála a řekla si sama pro sebe: „Dopadne to dobře. On si to přeje ještě víc než my. Možná to bude chvíli trvat, ale nakonec ubohá Hrůza a její nešťastná rodina jeho lásce neuniknou.“

A tak dál pobíhala okolo, dolévala čaj a obsluhovala hosty a spolu s Pastýřem rozdávala, i když si to vůbec neuvědomovala, nejvíc pohody a radosti.

Kapitola II

HORA GRANÁTOVÝCH JABLEK

- LÁSKA -
ZÁKON LÁSKY

Když se den schýlil ke konci, zavolał si Pastýř Milost a Slávu a její dvě společníce a vydali se společně zpátky domů na výšiny. Celou cestu, zatímco skákali a letěli po horském svahu vzhůru k vrcholům, které se již koupaly v ohnivě rudé záři červánků, přemýšlela Milost a Sláva o své návštěvě u tetičky Hrůzy. Říkala si znovu a znovu, že než se vrátí do údolí, musí si promluvit s Pastýřem-Králem, položit mu všechny ty složité otázky, které se jí honí hlavou, a dovědět se od něj, co má říkat a jak má své poselství formulovat, aby proniklo i ponurým vězením, do něhož se uzavřela její teta.

Protože měli všichni „laní nohy“, ocitli se nahoře mžikem oka, a než došli do Královských zahrad, kde v té době přebývali, vyjevila mu své přání. Odpověděl, aby byla brzy ráno připravena vydat se s ním na Horu granátových jablek, kde spolu celou záležitost proberou.

Milost a Sláva byla plná radostného očekávání. Ještě nikdy na Hoře granátových jablek nebyla, ale vždy se velmi ráda nechala zavést na nová místa výšin, odkud viděla velkolepé pohoří pokaždé z nové perspektivy. A časná rána, která trávila s Pastýřem-Králem, dřív než začala denní práce, byla

nejšťastnějšími chvílemi jejího života. Často si ji zavolal dlouho před východem slunce a hovořili spolu dvě až tři hodiny o samotě, než se vydali do práce a setkali se s ostatními.

Následujícího rána, hned jak první ruměncem časného letního svítání zbarvil vrcholy na protější straně údolí do růžova, zatímco jitřenka stále ještě zářila jasně na obloze, zaslechla Milost a Sláva, že ji Král volá. Ihned vyskočila a přispěchala k němu. Zastavili se však ještě na chvíli a kochali se nádhrou sněhobílých vrcholů hor, které jako by se natahovaly do bezmračného nebe, aby zachytily první paprsky slunce, na jehož východ čekaly v tichu téměř se zatajeným dechem. Jakmile se na protějších horách objevily první paprsky a čistě bílé svahy zčervenaly ohnivě růžovou, pohlédla Milost a Sláva Králi do tváře a zvolala: „Má duše čeká na Pána více než strážce na svítání. Více než strážce na svítání...“ (Žl 130,6).

Vzal ji za ruku a již spolu běželi a skákali po výšinách směrem k Hoře granátových jablek. Po cestě zpívala Milost a Sláva písničku:

Jako když časně za svítání
zasněžený vrchol hlavu vznese
vzhůru pozdravit slunce ranní,
tak mé srdce touhou pne se
spatřit v tvé tváři
nádhrou záři.

Tak jako hory za rozbřesku
k tobě se vzhůru pozvedám,
šatem v červánkovém lesku
s vděčností se odívám,

ke tvé chvále
hořím stále.

A tak spolu se zpěvem skákali, až dorazili na část pohoří, kterou Milost a Sláva ještě neznala. V krásných sadech zde rostly ovocné stromy všech druhů, ale především mezi nimi převládaly granátovníky. Milost a Sláva si již víckrát všimla, že se Král z granátových jablek těší ještě více než z jiných plodů, a dnešního rána měla pocit, že pochopila, co je na nich tak úžasného. Nesly zároveň květy a plody sytě růžové barvy, která v hloubi květu přecházela až do levandulové; a jejich zářivě zelené listy, růžové plody a květy na pozadí tyrkysově modré oblohy byly tak překrásné, že zatajila dech rozkoší. Granátovníky také vrhaly chladivý stín, a když oba usedli pod jeden zvlášť velký strom, bylo to, jako by seděli v malém altánku. Hleděli odtud na novou část pohoří, vyšší, než dosud kdy viděla.

„Řekni mi, Pane,“ přerušila najednou chvilku ticha, během níž odpočívala vedle něj, radovala se z jeho přítomnosti a tišila své srdce i mysl, aby byla připravena mu naslouchat a naučit se všemu, co jí bude chtít předat. „Řekni mi, proč miluješ granátovníky víc než ostatní stromy, jak se mi zdá, a proč je jimi porostlá celá tato hora?“

„Nyní jsme na balzámových horách,“ odvětil Král, „na pohoří devíti hor, na nichž rostou mé nejvybranější druhy ovoce a koření. Tyto granátovníky nejlépe vystihují první z devatera druhů ovoce Ducha, jímž je láska. Jak vidíš, je to stálezelený strom. Národy žijící na východě věří, že je dobré si pro ochranu lehnout pod granátovník, protože se k němu žádný zlý duch neodvážá přiblížit. A vyrábí se z něj zdravý a osvěžující nápoj. Plod je také plný krásných semínek a říká se, že nejméně